

LOSLIPPIG

Marie-Cecile Beniers

LOSLIPPIG

the house of books

Dit is een werk van fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn een product van de verbeelding van de auteur of zijn gebruikt in een fictionele omgeving. Elke overeenkomst met werkelijk bestaande gebeurtenissen of personen berust op toeval.

Eerste druk mei 2010

Copyright © 2010 by Marie-Cecile Beniers
Een uitgave van The House of Books, Vianen/Antwerpen

Omslagontwerp
marliesvisser.nl
Omslagfoto
Getty Images & Corbis
Foto auteur
© Laura Zwaneveld
Opmaak binnenwerk
ZetSpiegel, Best

All rights reserved.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.thehouseofbooks.com

ISBN 978 90 443 2713 7
D/2010/8899/101
NUR 340

Voor Eelco, Zilver en Storm

I

Pfff... Ik slaak nog eens een heel diepe zucht terwijl ik de zenuwen uit mijn lichaam voel glijden. Langzaamaan maakt een gevoel van opluchting zich van mij meester. Een gevoel van euforie. Ik heb een baan! Het is me gelukt! Nog geen vijf minuten geleden had ik een gesprek met mijn toekomstige baas en zijn rechterhand. We hebben afgesproken dat ik vanaf volgende week als verslaggeefster aan de slag ga bij het roddelblad *Scoop*. Ja. Roddelblad.

Natuurlijk stelde ik me, toen ik aan mijn studie journalistiek begon, mijn journalistieke loopbaan ook heel anders voor. Ik, Suzanne Frans, zou de straat op gaan, speuren naar nieuws en onrecht, en daar verslag van doen. Gaandeweg de vijf jaar die ik op de School voor Journalistiek doorbracht, stelde ik mijn doelen iets bij (lees: ik schroefde ze wat naar beneden). Maar een serieus baantje moest er toch wel in zitten. Dat ik ooit voor een roddelblad zou gaan schrijven, had ik zelf nooit kunnen bedenken. Maar het kan verkeren, en daar kan ik gezien de gebeurtenissen van de afgelopen twee jaar heel goed over meepraten..

Anderhalf jaar lang vormde ik met mijn vriendje Rik een smoorverliefd stel, totdat Rikkepik net na ons afstuderen tot de conclusie kwam dat ik toch niet degene was met wie hij oud wilde worden. Hij was te veel veranderd. Ik was te veel veranderd. Samen waren we te veel veranderd. *Whatever*. Ik heb aan het eind niet meer naar zijn uitleg geluisterd, want begrijpen deed ik het toch niet. *Bottom line* was: ik werd gedumpt. De echte klap kwam toen ik ontdekte dat meneer me simpelweg had ingeruild voor Fleur. Dat Fleur werd gezien als het lekkerste wijf van zijn studentenvereniging, deed mijn zelfvertrouwen ook weinig goed.

Ik besloot – heel cliché, ik weet het – rigoureuus alle schepen ach-

ter me te verbranden: mijn studentenkamer op te zeggen, al mijn spullen bij mijn ouders op zolder op te slaan (die met lede ogen keken naar de vreemde bokkensprongen van hun dochter) en naar het buitenland te vertrekken. Ik kocht een ticket naar Mexico en vertrok, slechts in gezelschap van mijn rugzak, naar Midden-Amerika. Daar heb ik anderhalf jaar rondgetrokken en de wildste avonturen met de gekste mensen beleefd. Toen uiteindelijk echt mijn laatste geld op was, moest ik huiswaarts keren. Ik vond een piepkleine maar heel gezellige etage in de Amsterdamse Pijp en richtte het in met een combinatie van oud studentenmeubilair en wat IKEA-spul. Nu al mijn spaargeld op is, is het van levensbelang dat ik maar weer eens geld verdien, in plaats van het uitgeef. Ik moet dus echt werk hebben.

Tijdens mijn afwezigheid hadden mijn oud-studiegenootjes allerlei leuke, goedbetaalde en journalistiek verantwoorde banen gevonden. Ik kan niet anders zeggen dan dat ik steeds nerveuzer begon te worden. Want: ik had geen geld of carrière *whatsoever*. Net op het moment dat ik mezelf al stokbroden zag inpakken in de plaatselijke broodfabriek (wat ik als student eens twee nachten heb volgehouden), kwam het verlossende telefoontje van Flint, mijn roze handtas. Flint heeft een roze maandag in hetzelfde studentenhuus gewoond als ik, totdat hij tot de conclusie kwam dat zijn toekomst niet in een ingedut studentenstadje lag, maar in onze hoofdstad. Hij stopte met zijn studie en stortte zich op een cursus styling. Een gouden greep, want sindsdien is Flint een veelgevraagd stylist van onze vaderlandse sterren. *Anyway*, Flint belt me dus met het geweldig goede nieuws dat hij een baantje voor me heeft. Ik ben perplex, en bloednieuwsgierig vraag ik wat voor werk dat dan is. Flint werkt immers voor heel veel verschillende damesbladen, en ik zie mezelf stiekem al als kersverse sterreporter bij een glossy aan de slag gaan. ‘Als verslaggeefster bij *Scoop*. En nou niet meteen piepen, meisje,’ ratelt hij verder.

‘Maar *Scoop* is toch een roddelblad?’ zeg ik teleurgesteld.

Flint weet me er echter van te overtuigen dat het helemaal niet zo’n slecht idee is. ‘Natuurlijk, het is geen hoogstaande journalistiek en je wint er ook geen Pulitzer mee. Hoewel jij volgens mij nooit natte dromen hebt gehad van een baan bij *HP/De Tijd*.’

Touché.

‘Zie het als een begin. Je moet dit werk ook geen jaren doen, maar het kan een hele goede opstap zijn naar een leuker, beter blad. *Scoop* is misschien een roddelblad, maar het is wél een A-merk, groot en bekend, en er zit een grote uitgeverij achter. Je bent dan wél binnen.’ Terwijl deze argumenten mij al wat beginnen te overtuigen, gooit Flint er als uitsmijter tegenaan: ‘En het verdient gewoon megagoed.’

‘Ik kan allicht op gesprek gaan,’ antwoord ik, met in mijn achterhoofd het heerlijk riante salaris. ‘Kijken hoe ik het daar vind.’ Toedeloe geldzorgen!

‘Ik geef je het telefoonnummer van Skylla Boels, zij is de redactiechef. Zeg maar dat je via Gordon hebt gehoord dat ze mensen zoeken.’ Gordon? Sinds wanneer is een Nederlandse zanger slash presentator headhunter voor roddelbladen? Maar ja, zo gaat dat natuurlijk in dat wereldje. Ons kent ons, ook in de showbizz. Ik begin het idee om als verslaggeefster bij *Scoop* te werken steeds aantrekkelijker te vinden.

Mijn sollicitatiegesprek met de cheffin en de hoofdredacteur is kort gezegd van een belachelijk simpel niveau. Sinds mijn terugkeer uit Midden-Amerika heb ik vrij vaak met het sollicitatiebijtje gehakt en tot dit moment toe zijn deze gesprekken zenuwslopend geweest. De ene keer moet ik een complete restyling voor het blad in kwestie uit mijn mouw schudden, de andere keer lig ik zelf op de pijnbank. Er wordt gevraagd naar mijn goede en slechte eigenschappen, waar ik mezelf binnen het bedrijf zie (op de redactie, waar anders?), hoe ik omga met kritiek, wat voor collega ik ben. En als ik dan nog denk dat ik het er deze keer misschien wel goed van af heb gebracht en een klein kansje op de baan maak, krijg ik doodleuk te horen ‘dat ik toch niet binnen het profiel pas’. Hiermee vergeleken is mijn gesprek met cheffin Skylla en hoofdredacteur John een eitje. Geen geneuzel over het blad, geen quasipsychologische vragen over mijn eigen ik.

Na een korte introductie van het blad (‘Wij zijn het op een na oudste en bestverkopende roddelblad van Nederland’) gaat het gesprek eigenlijk al snel over op wanneer ik aan de slag kan gaan (‘Zo

snel mogelijk’) en wat ik zal verdienen (‘Zo veel?’). Ze hoeven niet eens wat van me te lezen! Ietwat beduusd en behoorlijk overdonderd sta ik na een klein halfuurtje weer buiten, op de trappen van het immense gebouw van Halgon Media, de uitgeverij van *Scoop*, maar ook van *Blos*, *Madame*, *Streetstyle*, *Bazar* en, ach ja, welke bladen eigenlijk niet? Ik heb een voet tussen de deur, en dat voelt goed. Nadat ik van de eerste schrik ben gekomen, maakt langzaam maar zeker een heerlijke jubelstemming zich van mij meester. Ik heb een baan!

Eenmaal in de metro kijk ik toch ietwat beschaamd naar het tasje naast me. Bij het afscheid heeft Skylla me een plastic *Scoop*-tas met exemplaren van de laatste nummers toegestopt. ‘Om er alvast in te komen,’ fluisterde ze me op een sarcastisch samenzweerderig toontje toe. Braaf heb ik het pakketje aangenomen, maar eenmaal in de metro geneer ik me voor dit stapeltje roddelvoer. Ik besluit het diep in mijn eigen tas weg te stoppen. Ik ga hier toch zeker niet in het openbaar roddelbladen lezen?!

Met nog twee haltes te gaan, bel ik Flint. ‘Ik heb de baan!’ gil ik op fluistertoon.

In eerste instantie reageert Flint net zo beduusd als ik. ‘O? En dan begin je maandag al? Da’s eh... snel! Weet je wat: als ik hier klaar ben, kom ik meteen naar je toe. Dit moeten we vieren!’

Als hij ’s avonds mijn appartementje komt binnenstommelen, sta ik als een kind zo blij met het contract te wapperen. Inmiddels heb ik mijn ouders ook al op de hoogte gesteld van mijn carrièremove en zoals verwacht reageerden ze in het begin behoorlijk teleurgesteld. ‘Een roddelblad. Goh. Maar daar heb je toch geen vijf jaar voor gestudeerd?’ Hun scepsis verdween echter redelijk snel toen ze hoorden van mijn leaseauto en maandsalaris, én omdat ik ze verzekerde dat ik dit hooguit een jaar zal doen.

Ook Flint is verbaasd als hij ziet wat ik ga verdienen. ‘Niet slecht, Suus. Kun je mooi die backpack-voddenbaal vervangen door leuke kleren. Ik wil mijn modepopje terug!’ Om er sarcastisch aan toe te voegen: ‘Maar ja, voor dat bedrag verkoop je dan ook wel je ziel aan de duivel.’

‘Absoluut,’ lach ik. Intussen is het slobberwiltje opengetrokken. Terwijl Flint plechtig zijn wijnglas omhooghoudt, zegt hij met

spottende stem: 'Op de nieuwe Wilma Nanninga.' Onze glazen tikken tegen elkaar.

'Nee, op de nieuwe Evert Santegoeds,' verbeter ik hem. Want tja, die staat toch wat treetjes hoger op de grote roddelladder.

2

De maandag erop begin ik bij *Scoop*. En ik zal eerlijk zijn: ik ben aardig nerveus. Nog altijd heb ik behoorlijk gemengde gevoelens bij mijn hele roddelavontuur en wanneer ik vriendinnen of oud-studiegenootjes van mijn nieuwe baan op de hoogte stel, kan ik het niet nalaten eraan toe te voegen: ‘Het is hooguit voor een jaartje, hoor.’ Om daarna te vertellen hoeveel ik ga verdienen. En, het moet gezegd: de meesten zijn behoorlijk onder de indruk.

Wat ook helpt, is dat ik me realiseerde dat ik nu eens iets zinnigs kan doen met mijn schat aan showbizkennis. Mensen die mij een beetje kennen, staan namelijk versteld van wat ik allemaal weet van beroemdheden. Ik kan de meest suffe feitjes over A-, B- en zelfs C-artiesten oplepelen. Moeiteloos. U wilt de namen weten van de kinderen van Katie Price, a.k.a. Jordan? (Harvey, Junior en Princess Tiáamii, mocht het je echt interesseren.) Hoe de Spaanse ex van Annie Schilder heet? (Manolo – nee, geen Blahnik.) In welk jaar de soap *Geen Weg Terug* is gestart? (Het memorabele jaar negentienhonderdvijfennegentig.)

Met enige trots moet ik zeggen dat het geregeld voorkomt dat mijn beste vriendinnen Joy en Romijn, wanneer ze een *showbiscus-sie* hebben over het een of ander, mij sms’en voor het laatste woord.

Entertainment emergency! De ex van Heather Locklear is toch Tommy Lee Jones? Joy beweert Richie Sambora

Lieve Girlz, jullie hebben alle2 gelijk. Goudlokje was met TLJ, daarna S.

Thnx!

Anytime!

Ik hoef niet eens moeite te doen om dit soort zaken in mijn hoofd te krijgen. Als een spons zuig ik alle sterreninfo op. Ik hoef het maar een keer gehoord te hebben en ik vergeet het vervolgens nooit meer. Hierdoor ben ik intussen een wandelende encyclopedie als het gaat om de internationale en Nederlandse showbizz. Helaas heb je daar in het dagelijks leven maar weinig aan. Je kunt er nou niet bepaald indruk mee maken op feestjes, en als journalist kun je er maar weinig mee. Tenzij je dus aan de slag gaat bij *Scoop!* Plotseling weet ik mijn interne database op waarde te schatten. Eindelijk komt het van pas. Hierdoor voel ik me gesterkt in mijn gevoel dat ik er toch echt, echt, écht wel goed aan heb gedaan om als rioolrat aan de slag te gaan.

Daarnaast klinkt het vooruitzicht om straks feestjes en premières af te struinen, best aantrekkelijk. Ik ben altijd te porren voor een leuk feestje met champagne. Gratis bubbels en knabbels: *count me in!* Het afgelopen weekend ben ik met Flint goed wezen shoppen om mijn kledingkast partyproof te maken. Op de Noordermarkt heb ik drie kittige vintagejurkjes op de kop getikt en in vijf boetiekjes elders in de stad een tikje duurder exemplaren. Oké, veel duurder. Maar die parse zijden droom van Marc Jacobs schreeuwde om te worden meegenomen. Ik voel me er net Carrie Bradshaw in. Vooruit, ik ben waarschijnlijk een halve kop groter dan zij, maar het is precies zo'n vrolijk, sexy jurkje als Carrie zou dragen. Verder heb ik de nodige schoenen gekocht, uiteraard. O ja, en een tas van Chloé, om het plaatje compleet te maken. Dat ik hiermee al mijn eerste maandsalaris erdoorheen heb gejaagd, nog voordat ik het überhaupt heb verdiend, is dan wel een beetje jammer. Maar goed, dat zijn details. Ik verdien straks bakken met geld! En stiekem fantaseer ik erover dat soapies en misschien serieuze A-actrices me straks zullen complimenteren met mijn outfit en gevoel voor stijl. Misschien vragen ze me wel of ik hun outfitjes voor premières bij elkaar wil shoppen!

Desondanks begin ik met redelijk wat gevoelens van twijfel en schaamte aan mijn eerste werkdag. Dat kleine stemmetje ergens diep vanbinnen blijft maar zeuren, al is het iets gesmoorder dan in het begin.

Met gemengde gevoelens stap ik het enorme pand van Halgon Media binnen. De redactie van *Scoop!* zit op de derde verdieping en

deelt die met enkele andere bladen. Een zelfmaakmodeblad dat al duizend jaar bestaat, meidenblad *Wow* en het branieblad *Boost*. *Scoop* ligt helemaal aan het einde van de gang en enigszins beschaamd en timide loop ik langs de verschillende redacties. *Scoop* mag dan een oplage hebben van tweehonderdvijftigduizend exemplaren per week, het is toch een beetje de underdog van deze uitgeverij. Ik weet niet of ik het me verbeeld, maar ik voel de ogen van de andere bladenmakers in mijn rug prikken. Door het glas heen kijken ze naar me en beoordelen ze me. Wat zou er door hun hoofden gaan? ‘Wie is die meid?’ ‘Zonde van zo’n leuk fris grietje.’ Of nog erger: ‘Weer zo’n huppelkutje dat graag BN’ers wil ontmoeten’. Het is duidelijk, ik moet nog wennen aan mijn nieuwe rol als roddeljournalist. Maar goed, dit is dan ook mijn eerste dag.

Skylla heeft me verzekerd dat ik absoluut niet eerder dan om halftien op kantoor hoeft te komen. ‘Dan is er nog geen hond.’ En inderdaad, als ik stipt om halftien binnenkom, is er nog helemaal niemand. Op de secretaresse na dan, die zeer geanimeerd zit te telefoneren in het Engels. Contacten met buitenlandse sterren? denk ik nog enthousiast, maar die blijde hoop wordt de kop ingedrukt als ik haar ‘miss you too’ hoor pruttelen.

Omdat het er niet naar uitziet dat dit telefoontje snel tot een einde zal komen, besluit ik maar een bezoekje te brengen aan de wc. Eén plas en drie sms’jes later slenter ik terug naar de redactieruimte. Er is nog steeds niemand. Ik bestudeer daarom maar de kast waarin alle uitgaven van *Scoop* staan. Drukke covers met grote koppen schreeuwen om aandacht. Een kakofonie van kleuren en superlatieven: ‘Het grote verdriet van Linda’, ‘Janny gesloopt’, ‘Rel om baby Anja’, ‘Scheiding voor Jan?’, ‘Moet Jorg huis uit?’. Wat een ellende allemaal in showbizland!

Ik pak het laatste nummer uit de kast. Op de cover staat Amber, een populaire soapster van midden twintig. Op een zeer onvoordeelige paparazzifoto trekt ze een zorgelijk gezicht. ‘Amber zwanger van ex?’ staat er in knalrode letters bij geschreeuwd. Ik bekijk de foto nu eens nauwkeuriger en zie dat ze haar hand op haar – overigens zeer strakke – buik houdt. Tja. Snel blader ik door naar het artikel en daar vraagt de journalist zich in de kop bezorgd af: ‘Moet Amber haar kindje alleen opvoeden?’

‘Ah, je bent er al!’ roept Skylla met zoetgevooisde stem naar me. Ze draagt een grijs pak en met haar korte coupe, A-cup en lange kin heeft Skylla een vrij jongensachtige uitstraling. Dit probeert ze volgens mij te compenseren met een overdaad aan sieraden: lange oorbellen, kettinkjes om haar nek en drie dikke armbanden. Vuurrode lipstick markeert haar dunne lippen. ‘Lekker op tijd!’ Ik kijk op de klok: kwart voor tien.

‘Ik zal je laten zien waar je komt te zitten. De anderen zullen zo wel komen.’

‘Mijn plek’ blijkt een miezerig bureautje te zijn aan de meest vervelende kant van het kantooereiland. Met de rug naar de deur toe, zodat iedereen die binnenloopt kan zien wat je wel of juist niet doet. De bureaus van mijn drie burens zijn stuk voor stuk overladen met binnen- en buitenlandse bladen, paperassen, persberichten, cd’tjes en allerlei persoonlijke prullaria. Kort gezegd: een enorme puinzooi. Ik voel me meteen thuis.

De eerste collega die binnenkomt, is Connie. Een echte ‘moeder de vrouw’ die ik eerlijk gezegd niet op de redactie van een roddelblad had verwacht. Eerder bij de burens van het zelfmaakmodeblaadje. Connie is eind dertig, begin veertig, heeft een gezellige rode krullenbol en dito dikke sweater van het type Donaldson. Een lekker ongecompliceerd type, voor wie haar twee bloedjes ‘haar alles’ zijn. Connie doet geen verslaggeving, maar eindredactie. De alfabetstylisten, zogezegd. Bovendien ‘mag’ zij van John ook de shoppingpagina verzorgen.

Connie doet erg haar best om me op mijn gemak te laten voelen.

‘Laten we eerst koffie halen,’ zegt ze terwijl ze me aan mijn arm naar de koffieautomaat sleurt. ‘Ik gebruik altijd mijn eigen mok, is wel zo goed voor het milieu. Maar dan moet je er wel op letten dat de schoonmakers ze niet meenemen. Ik ben al twee keer een mok kwijtgeraakt.’ Connie zet een mok met daarop een foto van haar twee kinderen in het apparaat. ‘Wat wil je drinken?’

‘Eh... doe maar een thee.’ Daarna plant Connie een nieuwe mok in het apparaat, dit keer met de foto van een hond erop. Omdat het hoog tijd wordt dat ik ook eens iets vriendelijks tegen deze spraakwaterval zeg, vraag ik: ‘Is dat jouw hond?’

‘Ja, klopt! Nou ja, wás dan. Raita is deze winter overleden. In

laten slapen, ja, heel erg. Maar ze was al oud hoor. Zeventien jaar. Maar het blijft keihard. Brian en Kevin waren er kapot van.' En Connie ratelt door over Raita, de ziekte, het inslapen, de crematie en het rouwproces van het hele gezin. Ik staar naar de enthousiaste groene ogen achter de brillenglazen en heb een enorme spijt dat ik überhaupt naar die stomme mok heb gevraagd.

Terug op de redactie neem ik plaats naast Connie in de veronderstelling dat zij me verder wegwijs zal maken. Maar hier is geen sprake van. Connie is er te druk mee om mij te informeren over andere zaken: de route naar de kantine (de dagsoep is volgens Con altijd heel goed, maar voor de visgerechten moet je oppassen; ze heeft al twee keer een ernstige voedselvergiftiging opgelopen), het onhandige systeem met de pasjes, het weer, de snelste weg naar het metrostation, de bewatering van haar plantenverzameling en natuurlijk het wel en wee van haar twee zoontjes.

Uiteindelijk komt Skylla me bevrijden. 'Zo Connie, ik heb hier een paar mappen. Die moeten voor één uur zijn verwerkt. Suzanne, deze twee mappen zijn voor jou.' Skylla laat de mapjes met een plofje op Connies bureau vallen. 'Op elke map staat beschreven hoe lang het artikel is of moet worden. Dus of het een spread is, een enkele pagina, of een halve, of een kwart pagina. In deze mappen zitten de foto's.' Skylla opent het eerste mapje. 'Deze dus van prinses Amélie met d'r kids. Dat moet gewoon een gezellig stukje worden, niet te lang, zo'n honderdvijftig woorden, het wordt een spread met vooral beeld en dus een bijschrift. En deze is van Quirine Veijl met echt een heel dikke pens. Doe maar als insteek dat ze zwanger is, ze kijkt ook een beetje pips, dus da's mooi.'

'Quirine Veijl? Is die niet bijna zestig?' vraag ik verbaasd.

'Ja, maar met die Italiaanse artsen kan dat nog best. En ze heeft ook een nieuwe vriend volgens John, dus dat kan best. Maak er maar wat van.' En weg is ze.

'Eh... Oké.'

Alsof ik het de normaalste zaak van de wereld vind om een verhaal uit mijn duim te zuigen, pak ik de mapjes en loop ermee naar mijn eigen nieuwe bureau. Ik bekijk het eerste mapje. 'Quirine Veijl ½', staat erop.

Eerste Scoopklus: Quirine Veijl zwanger? sms ik naar Flint.

Binnen een minuut krijg ik antwoord: Waat? Die dino is al eeuwen niet meer ongesteld geweest!!

I know, sms ik terug. Ik kreun zachtjes. Dit kon nog wel eens een lange dag worden...

3

Prinses ‘Doe maar gewoon’

Een Amsterdamse moeder die heerlijk aan het genieten is van haar drie kids. Een alledaags plaatje. Maar schijn bedriegt! Want wie beter kijkt, ziet dat dit niet zomaar een moeder is, maar niemand minder dan Prinses Amélie!

Samen met haar kinderen Sophie, Hannah en Frédérique vermaakt de prinses zich in de speeltuin. Zonder lijfwachten of ander koninklijk vertoon. Prinses Amélie mag dan al enkele jaren lid zijn van de koninklijke familie, in haar hart is ze nog altijd dat gewone meisje gebleven. Haar drie kinderen bracht ze thuis ter wereld en daarna bleef ze gewoon doorwerken. Niks luxeprijsjes! Met die levensstijl veroverde Amélie niet alleen de harten van haar man en schoonfamilie; ook het Nederlandse volk vindt deze prinses nog altijd zeer sympathiek. Ondanks haar status en populariteit is Amélie écht heel gewoon gebleven.

Zo. Ik leun achterover terwijl ik naar het beeldscherm blijf kijken. Mijn eerste *Scoop*-stukje is een feit. Omdat het Quirine-verhaal me nog te moeilijk leek, ben ik maar begonnen met iets simpels: het bijschrift van de Amélie-spread. En, zo concludeer ik voorzichtig, het is eigenlijk wel aardig gelukt. Ik ben best trots op mezelf. Nu maar hopen dat Skylla hier net zo over denkt. Ik print het stukje uit, doe het in het mapje met de foto's en breng het naar Skylla. Die is op haar kamer druk aan het bellen, maar steekt haar duim naar me op en knikt heftig ja. *Alright*. Door naar de *mission impossible*: een halfje tikken over een drachtige brontosaurus. Shit.

Na voor de driehonderdachtttiende keer de foto's uit het mapje te hebben bekeken, is mijn scherm nog altijd wit. Connie lijkt te druk met haar werk om ook maar te zien dat ik hulp nodig

heb. Zij is bezig met de mappen die ze voor enen af moet hebben.

‘Hoi hoi!’ Een kleine, slanke, zonnebankbruine nicht in een strak glimmend shirt en zebraprintcolbertje staat plotseling op de redactie met naast zich – ik kan er niks anders van maken – een blonde stoot. Enorme voorgevel, blonde extensions en zalmroze lippen. De natte droom van elke vrachtwagenchauffeur, zeg maar. Ze steekt haar hand op en zegt: ‘Hi, ik ben Gwen.’

‘En ik ben Richard. Wij zijn de Jut en Jul van *Scoop*. En jij bent dus onze nieuwe sterverslaggeefster?’ Samen liggen ze in een deuk. Ik lach schaapachtig mee.

‘Ik zie dat Connie je al helemaal heeft ingewijd.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Leuke mok, schat.’

‘O, die ja, inderdaad,’ giechel ik maar.

‘En nu laat moeders je helemaal aan je lot over? Lekker collegiaal, Con!’ schreeuwt Richard naar de overkant van de gang. Connie kijkt niet op of om.

‘Ah, je bent al meteen door Atilla aan het werk gezet, zie ik?’ Richard pakt het mapje met de foto’s van mijn bureau. ‘Pfff, Quirine Kut. Die vrouw boeit toch echt helemaal niemand. Alleen John heeft zo’n vage obsessie met dat mens.’

‘Ach, hij wil d’r gewoon neuken,’ zegt Gwen droog. Haar hoge hakken heeft ze inmiddels op het bureau gegooid. Ik luister met stijgende verbazing naar deze conversatie. Dus zo wordt er op de burelen van een roddelblad over de sterren gesproken? Bizar!

‘En wat is de insteek? Laat me raden: QUIRINE BEDROGEN DOOR LOVER?’

‘SEKSSLAAF VOOR QUIRINE,’ doet Gwen er een schepje bovenop.

‘Nee. QUIRINE ZWANGER,’ antwoord ik droogjes.

‘Tsjeezus, dat meen je niet. Dat mens is tachtig!’ Onmiddellijk barsten ze in keihard lachen uit.

‘Op de foto heeft ze een buikje en volgens Skylla kan het best.’

‘Tuurlijk mop, en Thomas Berge is de vader,’ grinnikt Richard.

‘Anders gooi je het toch op een vleesboom? Daar hebben die bejaarden toch zo vaak last van?’

‘Ja, dat Quirine eerst even dacht dat ze zwanger was, maar dat het toen een vleesboom bleek te zijn.’

‘Is dat niet nog ongeloofwaardiger dan een zwangerschap?’ opper ik voorzichtig.

Gwen kijkt me voor het eerst echt aan. ‘Lieve schat, het is een rod-del-blad. Als je dit soort dingen niet kunt schrijven, moet je maar bij *Bazar* gaan werken.’

Richard vult zijn maatje aan: ‘Het is gewoon een kwestie van zo veel mogelijk woorden als ‘zou’, ‘mogelijk’ en ‘schijnt’ erin knallen, dan klopt het altijd. Simpel. Quirine kan je niks maken en Mien op de hoek gelooft het.’

Gwen leunt verder achterover in haar stoel en begint op te dreunen: ‘De kop: Quirine zwanger, vraagteken, vraagteken. En dan het intro: Sinds Quirine Veijl haar carrière op een lager pitje heeft gezet, geniet het voormalige kijkcijferkanon met volle teugen van het goede leven. Misschien wel té goed. Een buikje begint zich duidelijk af te tekenen op het lichaam van La Veijl. Of speelt er misschien meer? Is er mogelijk een klein Veijltje op komst?’

‘Wacht, ik heb gelijk een mooie chapeau. KIJKCIJFERKANONNETJE IS NU EEN TONNETJE!’ onderbreekt Richard haar snel.

Intussen tik ik als een dollie mee. Na nog geen tien minuten is het af. Een halfje over een presentatrice die tegen de zestig loopt en denkt dat ze zwanger is. En, ik moet het toegeven, het is nog best geloofwaardig. Voor Mien op de hoek dan, hè?

Kijkcijferkanonnetje nu een tonnetje Quirine Veijl zwanger?

*Sinds Quirine Veijl haar carrière op een lager pitje heeft gezet, geniet het voormalige kijkcijferkanon met volle teugen van het goede leven. Misschien wel iets té goed. Een buikje begint zich duidelijk af te tekenen op het lichaam van La Veijl. Of speelt er misschien meer? Is er een **klein Veijltje** op komst?*

Verwarrende tijden voor Quirine Veijl. Sinds haar vertrek bij de publieke omroep heeft de presentatrice **nog nooit zoveel vrije tijd** gehad. En dat heeft Quirine zich blijkbaar laten smaken! Nu ze de microfoon aan de wilgen heeft gehangen, geniet ze van haar vrije tijd en pakt ze oude hobby's weer op. Totdat problemen met haar lichaam

de kop opstaken. Met name **haar buikje** zou letterlijk en figuurlijk voor problemen hebben gezorgd. Haar middenrif zou in korte tijd enkele kledingmaten zijn gegroeid. Eerst dacht La Veijl nog dat het het goede leven was dat aan haar lijf kleefde. Maar later zou de presentatrice zich toch meer zorgen zijn gaan maken. Zou er **iets met haar gezondheid** aan de hand zijn? De meest uiteenlopende scenario's zouden door het hoofd van La Veijl hebben gespookt. Ze zou denken aan een **vleesboom**, en zelfs een **zwangerschap** schijnt ze niet te hebben uitgesloten. Hoewel Quirine al op leeftijd is, zou de diva **niet de eerste vrouw zijn die op late leeftijd nog een kind krijgt**. Alleen al in Italië zijn tientallen vrouwen van tegen de zestig bevallen van een gezond kind. Quirine zou serieus aan deze mogelijkheid hebben gedacht. Voor diverse onderzoeken heeft de voormalige tv-coryfee het ziekenhuis bezocht, met het babyscenario in haar achterhoofd. **Zou zij op late leeftijd dan toch nog een kindje krijgen?** Net nu zij het rustiger aan wilde doen midden in de **poepluiers en gebroken nachten** belanden? En juist toen Quirine aan het idee van het moederschap begon te wennen, kwam het verlossende woord. Geen baby, geen vleesboom, maar te veel calorieën zouden de boosdoeners van **het buikje** zijn geweest. Op dit toch verrassende nieuws schijnt La Veijl direct een wijntje te hebben gedronken!

Ook Skylla is enthousiast over het stukje. 'Misschien zetten we het wel als ankeiler op de cover!' Gwen en Richard, die samen het grote brein waren achter mijn meesterwerkje, zijn niet onder de indruk. Zij zijn druk bezig met het uitwerken van interviews. Skylla heeft me de opdracht gegeven om de net uitgekomen damesglossy's uit te pluizen. Ik moet de interviews met BN'ers lezen en scannen op uitspraken die zich eventueel lenen voor een stukje in *Scoop*. Terwijl ik met een stift sappige quotes aanstreep, produceren Gwen en Richard het ene na het andere stukje. Aan het eind van de dag hebben ze ieder vijf artikelen geschreven. Ik ben diep onder de indruk. Zo op het eerste gezicht lijkt Gwen meer op haar plaats in een nagelstudio en lijkt Richard niets meer dan een roze keffertje. Maar ik moet zeggen, ze verstaan hun vak. In de paar uurtjes dat ze op kantoor zijn, smeden ze hun interviews om tot sappige verhalen. En tussendoor voorzien ze mij van *tips and tricks* over het vak dat roddelen heet.

‘Met één lekkere uitspraak kun je al een hele pagina vullen,’ leert Richard mij met zijn zangerige stem. ‘Iemand zegt iets over zijn vrouw, zijn werk, zijn huis, en daar ga je dan lekker op voortborduren. Suggesteren en speculeren, dat is wat we hier doen. Niks meer en niks minder.’

‘Weet je wat het is,’ vult Gwen hem aan, ‘je moet ook lekker over de top gaan. Aandikken en overdrijven. Een verkoudheidje wordt een mogelijk ongeneeslijke ziekte. Een meningsverschilletje een relatiecrisis.’ Gwen is even stil en lijkt haar woorden te overdenken. Dan zegt ze: ‘Als jij denkt dat het eigenlijk niet kan wat je schrijft, dat het té erg is, té fout, dan is het juist goed.’

‘Precies mop,’ valt Richard haar bij. ‘Als het fout is, is het goed. Knoop dat maar in je oortjes, wijffie.’

‘Gwen en Richard zijn ge-wel-dig.’ Ik ben net op de bank bij Flint geploft en heb een zalmsushi al in mijn mond gepropt. ‘Hoe zij van helemaal niks een compleet verhaal maken, en dat je het bijna nog gelooft ook! Echt briljant!’

‘Uuh,’ zegt Flint bedenkelijk. Hij duwt een pluk haar uit zijn gezicht.

‘Ik zat al een halve dag te zwoegen op die schijnzwangere brontosaurus, maar toen Gwen en Richard binnenstapten, was dat Quirine-stukje in een paar minuten af! En nog goed ook! Ik zeg: respect, weet je!’

‘Dus die Gwen en Richard zijn je nieuwe goeroes?’ vraagt Flint sarcastisch.

‘Ik ben bang van wel. Richard heeft ook echt een te grappig motto. “Als het fout is, is het goed.”’ Plechtig zwier ik mijn arm erbij in de lucht om mijn nieuwe mantra extra te benadrukken. ‘Ik denk dat ik er een tegeltje van laat maken. Of ik laat het op mijn mok printen. Scoor ik gelijk weer punten bij Connie.’

‘Zal John ook tof vinden, die slogan.’

‘Ja,’ zeg ik lachend, en ratel verder: ‘O, en die Connie, dat gelóóf je gewoon niet. Miss Etam is er niks bij. *Unbelievable*, en maar mutsen over d’r kids en blaten van “Ja, dat moet je niet aan mij vragen, ik weet niks van die BN’ers.” Sorry hoor, maar als je er niks mee hebt... ik ga toch ook niet aan de slag bij *Voetbal International*?’

‘Dat zou nou écht grappig zijn. Maar eh, niet om het een of ander... ligt er binnenkort nog een feestje in het verschieft? Een première van de nieuwe Nederlandse blockbuster, de lancering van het nieuwe hitalbum van Debby La Salle, de uitreiking van het eerste exemplaar van de biografie van Rita Corita? Ik noem maar iets?’

‘Jazeker. Morgen. Première van de nieuwe James Bond.’

‘Morgen?! Tsjeezus, je werkt er nog geen vierentwintig uur!’ Flint stikt bijna in zijn sake. ‘Je hoeft toch niet alleen, mopski?’

‘Yep. Helemaal Remi alleen. Blijkbaar vindt Skylla dat ik al genoeg ingewerkt ben om alleen naar een première te gaan. Waarschijnlijk was ze nogal onder de indruk van mijn Amélie-verhaal en Quirine-stukje.’ Ik glimlach vals.

‘Dat je helemaal ingefluisterd is door je twee nieuwe goeroes.’

‘Ho ho, ik heb het niet helemaal letterlijk overgenomen. Uiteindelijk heb ik die vleesboom eruit gelaten!’

‘Tuurlijk. Maar eh... jij bent dus in een paar uur tijd gebombardeerd tot nieuwe sterreporter van *Scoop*? *I’m impressed!*’

‘Nou, het is meer omdat niemand anders kan.’

‘Zit je hem erg te knijpen?’

‘Hallo!?! Hoe moeilijk kan het zijn? Een beetje op BN’ers afstapen en ze een paar flutvragen stellen. Als Richard en Gwen het kunnen, kan ik het ook!’

‘*That’s the spirit. You go girl!*’ zegt Flint enthousiast. Om er daarna met zorgelijke stem aan toe te voegen: ‘Zal ik met je meegaan?’

‘Graag! Ik doe het nu al in mijn broek van de stress.’ Samen lachen we hard en toosten we op mijn eerste werkdag, die al met al helemaal niet slecht is verlopen. Integendeel. En stilletjes prijs ik me heel gelukkig dat ik zo’n goede vriend als Flint heb. Sarcasme is zijn *middle name*, maar hij is een van de weinigen die me zo feilloos aanvoelt. Ook al heb ik een grote bek, hij weet precies wanneer ik hem knijp. En met Flint morgen aan mijn zijde, durf ik mijn eerste première wel aan.

4

Flint mag niet mee naar binnen!

Helemaal opgedoft (ik in een stijlvolle *little black dress*, Flint strak in het pak) staan we samen op de trappen van het Tuschinski-theater en daar zegt de pr-dame van de filmmaatschappij dat Flint echt, echt, echt niet naar binnen kan als hij niet op de lijst staat.

Kut. Olga, onze secretaresse, had me verzekerd dat het geen enkel probleem was als ik iemand mee zou nemen naar deze première. En nu staan we hier leuk in onze kleertjes mooi te wezen, mag Flint niet mee naar binnen! Ik vind het behoorlijk lullig voor hem. Maar nog erger vind ik het voor mezelf. Ik zie het totaal niet zitten om in mijn eentje hier aan de slag te moeten. Ik heb dit nog nooit gedaan, ik ken niemand, ik weet niet hoe ik het moet aanpakken en ik ben helemaal alleen. Kortom, ik schijt zeven kleuren.

‘Kunt u echt geen uitzondering maken? Wat is nou die ene meer of minder?’ vraag ik met een piepstemmetje.

De *door bitch* is echter onverbiddelijk. ‘Sorry hoor, maar als we daaraan gaan beginnen...’ En weg is ze.

‘O Flint, ik vind dit zo lullig voor je! Sorry, sorry, sorry.’

‘Maak je over mij geen zorgen, ik duik wel in mijn nette pak de Febo in. Waarschijnlijk kom ik daar meer BN’ers tegen dan jij hier. De vraag is: ga jij het wel redden?’

De tranen prikken achter mijn ogen. Ik begin echt stiknervus te worden.

‘Shit, Flint, ik vind het echt supereng.’

‘Kom mee dan.’ Hij trekt me mee naar het grillrestaurant aan de overkant.

Vijftien minuten en vier huiswijntjes later loop ik Tuschinski binnen. Ik voel me lekker licht in mijn hoofd. De wijn doet zijn werk.

De film moet nog beginnen en alle gasten hebben zich verzameld in de foyer. Wat zal ik doen? Ik kijk om me heen of ik niemand herken. Ik zie Dagmar Detmers, die geïnterviewd wordt door een lange slanke man. Dat zal vast een verslaggever van een concurrerend roddelblad zijn. Ah, daar spot ik Jan Visser, en even verderop zie ik een bekende casting director. Hij verzorgt volgens mij de casting van werkelijk alle grote Nederlandse films. Als ik zie dat hij mijn kant op komt, probeer ik oogcontact te maken. Wie weet ziet hij mij en blijf ik precies het gezicht te zijn dat hij zoekt voor een nieuwe film! Word ik ontdekt en maakt mijn carrière een doorstart op het witte doek. Maar de castingkoning ziet me niet staan en mijn droom spat na vijf seconden al uiteen. Dan zie ik enkele acteurs uit de soap *Geen Weg Terug*. Tijd voor actie. Ik besluit mezelf nog één keertje extra moed in te drinken aan de bar.

Als ik mijn drankje heb besteld, *shaken én stirred*, zie ik dat naast mij de bekende tv-kok Harry Hofmeyer staat. Deze corpulente beroepsgezelligerd heeft al twee jaar geen eigen tv-programma meer. En als ik het me goed herinner, is het ook alweer een tijdje geleden dat zijn laatste kookboek uitkwam. Kortom: hij kan wel wat publiciteit gebruiken. Aan hem kan ik me geen buil vallen. Ik besluit dat Harry mijn proefkonijn wordt. Voorzichtig tik ik op zijn brede rug.

‘Hallo, ik ben Suus van het blad *Scoop*. Mag ik u misschien een paar vragen stellen?’

‘Dag Suus. Harry Hofmeyer. En zeg maar ‘je’, hoor,’ zegt de chef-kok met zijn typische lage, donkere stem en geeft me een stevige hand. ‘Wat wil je van me weten?’

‘Eh, nou, waar ben je nu allemaal mee bezig?’

Harry begint me heel vriendelijk te vertellen dat hij vooral druk, druk, druk is met zijn twee restaurants. Als ik hem vraag of we hem misschien nog eens op tv kunnen bewonderen, zegt hij: ‘Dat hele tv-wereldje is zo klein. Hoeveel tv-koks kan Hilversum, of Aalsmeer, eigenlijk hebben? Nee, mijn tijd is geweest. Ik steek nu liever mijn energie in mijn eigen toko’s. Maar een nieuw kookboek zit er wel aan te komen!’

Hmm. Van deze quote zou ik volgens de wetten van Gwen en Richard al een stukje kunnen maken. In mijn hoofd bedenkt ik een kop en intro.

Tv-kok afgedankt!

Harry Hofmeyer was jarenlang het gezicht van het populaire kookprogramma *Uitgekookt*. Maar het is alweer een tijdje geleden dat we de beroemde kok op het scherm hebben kunnen bewonderen. Heeft Harry's harde en scherpe kritiek op het tv-wereldje ervoor gezorgd dat hij heeft afgedaan?

Dit zou best een leuk stukje kunnen worden. Geen covermateriaal, maar het is tenminste iets. Als ik aanstalten maak om verder te gaan – ik moet natuurlijk nog meer mensen spreken voordat de film begint – vraagt Harry: 'Werk jij al lang voor *Scoop*?'

'Nou... om heel eerlijk te zijn: het is vandaag mijn tweede dag en dit is mijn allereerste première.'

Harry's pretoogjes worden groot. 'Zo, dan gooien ze je wel in het diepe!'

'Dat is nogal een understatement. Ik ben echt stiknervus.' Ik baal meteen van mijn eigen loslippigheid, maar ach, wat kan mij het eigenlijk schelen. Het is Harry Hofmeyer maar, en bovendien is het een aardige gast. En voordat ik het doorheb, heeft Harry alweer een nieuw drankje voor me besteld. 'Op jouw eerste première,' zegt Harry quasiplechtig en we tikken onze glazen tegen elkaar. Dan komt Isobel Durant langs, tv-presentatrice bij dezelfde commerciële omroep als waarvoor Harry werkte, en de twee groeten elkaar hartelijk. Isobel is van mijn leeftijd en, zo realiseer ik me, eigenlijk al jaren niet meer op tv geweest. Ze heeft verschillende programma's gepresenteerd, maar echt succesvol is haar carrière eigenlijk nooit geweest.

'Isobel, mag ik je aan iemand voorstellen? Dit is Suus van het blad *Scoop*. Ze is gisteren begonnen en moet nu al premières aflopen!'

En bedankt! Nu sta ik meteen bekend als het groentje. Maar Isobel reageert helemaal niet lullig en leeft juist enorm mee. 'Jeetje, da's ook niet niks!' roept ze meelevend uit terwijl ze haar hand op mijn arm legt. Isobel is duidelijk van het aanrakerige soort.

'Moet iedereen meteen al zo snel interviews afnemen en zo?' Op de een of andere manier ben ik geraakt door Isobels persoonlijke aanpak (het zal de drank wel zijn) en voordat ik het weet, staan we met zijn drieën te praten over premièrefeestjes, drank en taxitarieven.

Dan gaat de zoemer en wordt iedereen vriendelijk doch dringend verzocht naar de zaal te gaan. Ik neem afscheid van mijn twee nieuwe vrienden en schuifel lichtelijk aangeschoten naar de stoelen die zijn vrijgemaakt voor de pers. Als ik plaatsneem op mijn stoel aan de zijkant van de bioscoopzaal, besef ik dat ik er nog maar weinig van gebakken heb. Tot nu toe heb ik slechts twee uitgerangeerde presentatoren gesproken, waar ik met moeite een halve pagina tekst uit kan persen, en dan nog niet eens iets spectaculairs. Na de film, op het feestje, moet ik echt aan de bak, zo neem ik me voor in het donker.

De film is overigens saai, saai, saai. Ik ben nooit een Bond-fan geweest en ook deze kan me niet overtuigen. Als de film is afgelopen, loop ik zo snel als mijn hakken en lichtelijk aangeschoten toelaten naar de foyer, waar het premièrefeestje elk moment kan losbarsten. Ik ga bij de trappen staan zodat ik goed kan zien of er een BN'er aan komt. Maar *in no time* stroomt de ruimte vol met mensen. Gewone mensen, welteverstaan. De presentatoren, soapies, acteurs en zangers die op de lijst stonden, zijn in geen velden of wegen te bekennen. Zelfs Harry en Isobel zijn spoorloos. Ik raak lichtelijk in paniek. Hoe vind ik in deze mensenmassa nou een BN'er?

Dan zie ik ineens Jenny B. Deze tv-presentatrice was dertig kilo geleden een sexy zangeresje en slijt nu haar dagen bij een commerciële omroep als manusje-van-alles. Voor verschillende weinig noemenswaardige programma's mag zij de autocue voorlezen. Eens kijken of zij nog iets spannends te melden heeft.

'Hallo Jenny, ik ben Suus van *Scoop*. Ik zou je graag een paar vra...'

'*Scoop*?!' Jenny spuugt het woord bijna uit. Ze knapt zowat uit haar korset van woede. 'Ik háát dat stinkblad. Ik praat nóóit met jullie. Ga lekker iemand anders lastigvallen met je geroddel.'

Mijn haren wapperen bijna van deze uitbarsting. Behoorlijk verbouwereerd stamel ik iets van een excuus. Ik weet niet hoe snel ik me uit de voeten moet maken. Terug bij de bar baal ik enorm. Uitgekafferd worden door een B-ster is nou niet mijn favoriete vrijetijdsbesteding. En nog erger: wie heeft deze publieke tirade allemaal gezien? Wat een afgang.

‘Dus jij bent de nieuwe.’ Naast me staat ineens een jongen van begin twintig die door zijn puberale uiterlijk dankzij een kuifje en puistjes zelfs nog jonger oogt. Het is Bram van Heijningen en samen met zijn vader fotografeert hij voor *Scoop*. Olga had me al laten weten dat hij vanavond de foto’s zou maken. Wanneer ik me aan hem voorstel, realiseer ik me dat Bram en papa Jaap zelf eigenlijk ook tot de BN’ers behoren. Jaap van Heijningen staat bekend als de eerste echte paparazzo van Nederland en hij gaat er prat op het merendeel van zijn werktijd in prullenbakken en struiken door te brengen.

‘Ik zag Jenny tegen je tekeergaan,’ zegt Bram. ‘Op de redactie hadden ze je wel effe mogen vertellen dat Jenny dus nooit met *Scoop* praat. We hebben ooit geschreven hoe ze d’r ex bedroog en sindsdien is het oorlog. Niks van aantrekken. Is vooral een grote bek.’

‘Maar een lekkere binnenkomer is het ook niet.’ Terwijl we hier staan, kijkt Bram me amper aan. Hij blijft de zaal scannen, op zoek naar bekenden.

‘Er zijn aardig wat mensen vanavond. Wie heb je al gesproken?’

‘Eh... Harry Hofmeyer?’ Hm, hier scoor ik geen punten mee. ‘O ja, en Isobel Durant.’

Bram is niet onder de indruk. ‘En heb je Dagmar gesproken? En Stella? En Lisa en Boudewijn zijn er ook.’ Bram strooit met de voornamen alsof we het over onze gemeenschappelijke vrienden hebben.

‘Ja, die heb ik gezien,’ zeg ik op een toon alsof ik het heel normaal vind. ‘Stella trouwens niet. Waar staan ze dan?’

‘Stella zag ik net nog bij de wc’s. Dagmar staat nog boven en Lisa en Boudewijn zullen wel bij de andere bar staan.’ En weg is Bram weer. Hij loopt op twee jonge meiden af die ooit kandidaat waren bij *The Talent Factory*. Volgens mij zijn deze wannabees nooit verder gekomen dan een tweede ronde. Ze konden allebei amper zuiver zingen, maar hun uiterlijk maakte veel goed. Ik zal me zo maar eens storten op een diepte-interview met die twee. Maar eerst een wijntje. En terwijl ik bestel, staat daar ineens mijn *new best friend*.

‘Heee, als we daar onze Suus niet hebben!’ roept Harry joviaal uit.

We staan net gezellig de film te evalueren als Bram komt aangesneld. ‘Virginia is hier met d’r nieuwe vriend!’ roept hij opgewonden.